

***EEC-en imperialistisk
trusel mot norsk
sjølråderett.***

Utgitt av: Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
Nr.4 i Arbeiderkomiteens hefte-serie om EEC.

Kr. 1,-

EEC – EN IMPERIALISTISK TRUSEL MOT NORGES SJØLRÅDERETT

I mars stilte vi parolen »Vest-tysk imperialismen på frammarsj – forsvar norsk sjølråderett». Denne parolen markerte en ny forståelse – EEC som en imperialistisk trusel mot Norge.

Ennå har ikke alle i fronten forstått hva dette innebærer. Feil i EEC og dyrtidsheftet må ta en god del av skylda for det. I kapitlet om imperialismen står det ikke et eneste ord om Norge, bare om u-landa. Et annet sted står det at EEC betyr også en begrensning av den nasjonale suvereniteten, en viss grad av nasjonal undertrykkelse. Men vi må ikke glemme at hovedframstøtet ved EEC er økt monopolisering og økt profitt til kapitaleierne. Her settes det siste opp i motsetning til det første. Dette synet er feilaktig, og må korrigeres. EEC er i hovedsak et imperialistisk angrep på Norges sjølråderett. EEC er en imperialistisk allianse med Vest-Tyskland som den dominerende staten.

EEC fra begynnelsen

Tida like etter krigen var preget av et sønderskutt og nedslitt Europa, ribbet for de fleste koloniene, og et USA som hadde utbygd produksjonen og militærapparatet i løpet av krigen. USA hadde overtaket politisk, militært og økonomisk. Men i denne situasjonen trengte USA markeder for den voldsomme varemengden. Derfor valgte det å bygge opp Europa økonomisk – samtidig som det sikret seg kontrollen gjennom organisasjoner som NATO (militært) og OECD (økonomisk).

Særlig satset USA på gjenoppbygging av Vest-Tyskland. Amerikansk kapital ble sprøytet inn i de gamle monopolbedriftene – I. G. Farben, Krupp, Mannesmann, Thyssen, osv. . . . , til sammen 27 milliarder kroner. Krigsprofittorfirmaene kom raskt på fote igjen, produksjonen steg, monopoliseringen likeså. USA satset på gjenopprustning av Vest-Tyskland gjennom NATO.

I åra like etter krigen var altså de gamle europeiske imperialismaktene fullstendig avhengig av USA – først og fremst militært, men også økonomisk.

Utover i 50-åra vokste de europeiske monopolene seg sterkere, og kom i konkurranse med de amerikanske konsernene. Kull- og stålunionen kom i stand i 1951, og i 1958 ble EEC oppretta. EEC skulle ivareta de europeiske monopolenes fellesinteresser i Europa og i verden forøvrig overfor USA. Motsetningene mellom EEC og USA var grunnleggende, og er blitt mer og mer tydelig etterhvert. De kom krasst til uttrykk under valutakrisa i mai og nå i høst.

Men sjøl om EEC-monopolene har fellesinteresser overfor USA og et felles byråkrati i Brussel, er det stadig kamp mellom statene i EEC om hvem som skal dominere.

Like etter at EEC ble dannet var Frankrike den sterkeste. De Gaulle drømte om et Europa fra Atlanterhavet til Ural under ledelse av Frankrike, og tvang

igjennom en felles landbrukspolitik på tvers av f. eks. tyske bonders interesser. Men i 60-åra kom vest-tysk industri for fullt. Kapitaloppbygginga skjedd med lynrask fart. Dette ble grunnlaget for vest-tysk dominans.

Vest-Tyskland i dag

0,42 % av selskapene har 58,5 % av kapitalen (dette vil tilsvare at 2 foretak i Oslo eier 60 % av kapitalen). Ikke nok med dette de største selskapene er bundet sammen gjennom et nett av prisavtaler og felles eierinteresser. (Fram til 31/3-1966 kom det inn 36 474 anmeldelser om ulovlige kartellavtaler til EEC-kommisjonen. Behandlingen av 80 av disse anmeldelsene ble påbegynt, bare 16 ble fullført.)

Industrielskapene har et intet samarbeid med bankene – og det er ikke så rart: den samme monopolistklubben har kontroll over begge deler.

De tre største vest-tyske bankene er: Deutsche Bank, Dresdner Bank og Commerzbank. Disse bankene har til sammen kontroll over 60 % av all aksjekapital. I tillegg går samarbeidet som smurt imellom dem.

Disse mektige økonomiske kreftene tvinger fram bedriftsammenslutninger i økende takt. I perioden 1967-69 økte antallet sammenslutninger med 55 %. Med denne takten vil 100 konserner ha kontroll over alt økonomisk liv i Europa før 1985.

Markedene kommer selvsagt også i økende grad i de stores lommer. Offisiell statistikk viser:

1954: De 50 største konsernene har 25 % av omsetningen.

1969: De 50 største har 45 % av omsetningen.

Samtidig som den vest-tyske monopolkapitalen raker til seg alt som kommer i dens veg i sitt eget land, sprer den sine fangarmer ut over andre EEC-land. I 1970 økte den sine investeringer i utlandet med 20 %.

De tre største tyske bankene sluttet seg nylig sammen med tre andre europeiske storbanker. Disse seks til sammen forvalter en kapital på 270 milliarder kroner. For den aggressive vest-tyske kapitalen er dette et utmerket springbrett for videre framstøt i EEC og verden ellers.

Imperialisme

Vi har påstått at EEC er en imperialistisk allianse med Vest-Tyskland som spydodd. Men hva er imperialismen?

Historisk sett har imperialismen fire kjennetegn:

- 1) Produksjonen er voldsomt konsentrert gjennom monopoler, karteller og syndikater.
- 2) Monopolene har lagt beslag på de viktigste råstoffkildene, jern- og kull-industrien og oljeutvinninga.
- 3) Monopolene har vokst fram av bankene, som er de viktigste monopolinnehaverne gjennom et nett av finansransaksjoner.
- 4) Monopolene er drivkrafta bak og nært knyttet til kolonipolitikken.

Vest-Tyskland tilfredsstillter de viktigste av disse kjennetegnene, men mangler viktige råstoffer, særlig olje, og mangler kolonier. Derfor står landet i en uholdbar situasjon som det av all makt forsøker å komme ut av.

Mellom de imperialistiske maktene har det alltid foregått en kamp om råstoffkilder, markeder og produksjonssteder. Denne kampen er i dag i full gang mellom USA, EEC og Japan. Assosieringsavtaler mellom tidligere kolonier og EEC, og mellom Hellas, Tyrkia og EEC, er utslag av denne kampen. Likeså – og ikke minst – utvidelsen av EEC. USA er mer eller mindre tvunget til å gå med på medlemskap for de fire søkerlandene, men forsøker å hindre av EEC også får kloa i Sverige, Østerrike og Sveits.

På jakt etter »Lebensraum«

Vest-Tyskland mangler råstoffer på territorium som de selv kontrollerer. Særlig hungre landet etter olje. Det har også stort behov for nye, sikre markeder. Vest-tyske monopoler har forsøkt seg med framstøt i Afrika, Asia og Latin-Amerika, ofte med stort hell. Men her møter de stor konkurranse fra Japan og USA og er helt avhengig av beskyttelse fra USAs hangarskip og bombefly. Hvor skal så Krupp, Mannesmann og Hoechst finne sitt »Lebensraum«? 30-åras »Drang nach Osten« gir svaret. Fredsapostelen og Nobelprisen Brandt har i virkeligheten skaffet storindustrien feite kontrakter gjennom sin østpolitikk. Sammen med ikke-angrepsavtalen mellom Bresjnev og Brandt, Berlin-avtalen og fredsavtalen med Polen, følger store ordrer for industrien og kontrakter for levering av råstoffer og naturgass fra Polen og Sovjet.

Hand i hand med de økonomiske framstøtene følger militær oppbygging for å sikre erobringene. På 15 år har Vest-Tyskland firedoblet militærutgiftene: 1971: 25.6 milliarder D-Mark. Landet forsøker stadig å styrke sine posisjoner i NATO. Nylig foreslo vest-tyske admiraler å utvide tumleplassen for sin marine til områdene ved norskekysten.

Vi lar EEC-kommisjonen oppsummere: Den peker på at EEC er verdens største råvareimportør og sier: »Dette viser at det er av livsviktig betydning å sikre industriene i Fellesskapet forsyninger av råstoff til priser som ikke er ugunstigere enn de prisene konkurrentene i andre deler av verden må betale. . . . Det er ikke utelukket at . . . Fellesskapet på samme måte som sine viktigste konkurrenter, må drive en mer aktiv politikk når det gjelder adgangen til råstoffkilder som ligger utenfor Fellesskapet . . . Et liknende problem reiser seg i energisektoren, særlig når det gjelder jordolje, der man må trygge forsyningen . . . ved å sikre adgangen til de forskjellige råstoffkildene utenfor Fellesskapet.» Det er lett å forstå at Norge skal bli sikker råvareleverandør i et utvidet EEC.

BLIR EEC EN FORBUNDSSTAT?

Vi har hatt en tendens til å si at EEC er et naturlig resultat av den kapitalistiske utviklinga mot stadig større enheter. Men på denne måten undervurderer vi motsetningene mellom statene i EEC, og disse er det en del av. Riktignok kan vi se spirene til en EEC-stat: Fusjoner over landegrensene, Werner-planen (økonomisk union), Davignon-planen (felles utenrikspolitikk), Colonna- og Barre-planene (felles industripolitikk). Men dette er foreløpig bare planer, og noen *vil* tjene på dem, andre vil tape på dem. Dessuten mangler EEC det viktigste for en stat – en *Europahær* – som kan erstatte de nasjonale hærene, – og et Europapoliti.

Under valutakrisen så vi sterke motsetninger mellom statene i EEC. Bare Vest-Tysklands styrke kunne tvinge fram en enhetlig front mot USA. Frankrike satte seg sterkt til motverge, men måtte lydige bøye seg. Dersom en EEC-stat oppstår, vil det skje ved at den sterkeste tvinger de andre under seg, dvs. at den vest-tyske hæren leder en *Europahær* og at den vest-tyske monopolkapitalen ved makt får gjennom en felles økonomisk politikk som først og fremst tjener den selv.

ØKONOMISK KRISE I EEC – FOLKETS KÅR

De fire siste årene har det vært oppgangstider for EEC-konsernene. I Vest-Tyskland ble 1969 kalt »jubelåret med profittekspløsjon». Konsernene opparbeidet seg svære kapitaloverskudd, som de benyttet til investeringer i 1970. Noen eksempler:

Investeringer i 1970:

Farbwerke Hoechst	2.4 milliarder DM
Volkswagen	1.5 milliarder DM
Thyssen	1.1 milliarder DM

Men det arbeidende folket har ikke råd til å kjøpe mer varer enn før. Tvert imot: Den disponible reallonna *sank* i siste halvdel av 60-åra. Konsernene blir derfor sittende igjen med store varelagre som de ikke får solgt. I tillegg er prisstigningen helt enorm i hele EEC-området:

Beregnet prisstigning i 1971:

Belgia	6.2 %
Frankrike	4.4 %
Vest-Tyskland	8.2 %
Italia	10.0 %
Nederland	15.4 %

Da Nixons 10 prosents importavgift kom 15. august i år, fikk den eksportrettede storindustrien i Vest-Tyskland store problemer. Profitene ryker nedover. Et eksempel:

Profitten for Volkswagen:

1969: 330 millioner DM
1970: 170 millioner DM
1971: underskudd

En framstående vest-tysk sosialøkonom ser svart på situasjonen: »Det er ikke umulig at vi pga. valutakrisen og prisstigningen i midten av neste år opplever en kraftig krise. Økonomien er helt ute av lage.»

Som alltid er det arbeiderklassen som får svi når monopolkapitalen kastes ut i krise. 7. september var 147 000 vest-tyskere arbeidsløse. Ikke så mye ennå, men 51 % mer enn på samme tid i fjor. Nye bedriftsnedleggelse ventes, flere og flere foretak innfører ansettelses-stopp, slutt på overtid og »Kurzarbeit».

STIGENDE ARBEIDSLØSHET

I oktober -71 var 120 000 arbeidere rammet av korttidsarbeid, men dette synes bare å være begynnelsen. Arbeiderne begynner å ta opp kampen mot disse angrepene på retten til arbeid. I begynnelsen av oktober var 7000 arbeidere på gata i en vest-tysk by for å demonstrere mot korttidsarbeid og oppsigelser.

I Italia er situasjonen verre. Industriproduksjonen *sank* med 3 % fra 1. kvartal 1970 til 1. kvartal 1971. Over en million er arbeidsløse. I Frankrike er det nå ca. 450 000 arbeidsløse.

Den økonomiske krisa i EEC er ei typisk overproduksjonskrise. Den er resultatet av lang tids utplyndring av lønnsarbeidere og rasing av landsbygda. Kjøpekrafta vil fortsette å synke i EEC, med stigende arbeidsløshet. Krisa vil altså forsterkes dess mer arbeidsløsheten stiger.

Ingen løsning er i sikte. Tvert om synes en handelskrig med USA uunngåelig. Vi skal gi et eksempel på hvor skarpe motsetningene mellom EEC og USA er. Vi vet at Vest-Tyskland klarte å tvinge fram en enhetlig front i Europa mot USA. USA forsøkte å bryte denne fronten ved å tilby vest-tyskerne ensidige fordeler gjennom å foreslå at 10 prosents-importavgiften ikke skulle gjelde vest-tyske varer. Dette gjorde de andre EEC-landene rasende, og vest-tyskerne gikk selvsagt ikke med på forslaget.

Det er vanskelig å si hvor langt krisa vil gå, men den *kan* føre til et storkrakk i likhet med sammenbruddet i 30-åra.

Under økonomiske kriser i den kapitalistiske verden har det alltid vært undergang for småindustrien og svake bedrifter som holder hodet over vannet i oppgangstider. Men monopolbedriftene går gjerne over lik for å overleve og

øke sin makt og innflytelse. Derfor er en kriserammet imperialismelivsfarlig. Medlemskap i EEC for Norge i disse tider vil få katastrofale følger for det norske folket.

EEC TRUER ARBEIDEPLEASSEN

Hvilke konsekvenser vil innføringen av de fire monopolkapitalistiske frihetene få for folket i Norge?

Tollunionen

75 % av arbeiderne i Norge er sysselsatt i hjemmemarkedsindustrien. For folket i Norge er dette den viktigste industrien. Den opprettholder bosettinga i store deler av bygdene og produserer mesteparten av varene. Deler av den er helt avhengig av tollbeskyttelse. Denne beskyttelsen vil falle helt bort i EEC, og markedet vil ligge helt åpent for vareflommen fra overskuddslagrene til EEC-monopolene. Et effektivt salgs- og reklameapparat vil lett kunne presse de norske varene ut av markedet. Hele bransjer av hjemmemarkedsindustrien vil bli radert ut. Resultatet vil bli massearbeidsløshet særlig i utkantstrøkene. Arbeiderne som blir igjen, vil leve med truselen om oppsigelse hengende over hodet. Arbeidsløsheten vil nesten gjøre enhver lønnskamp umulig.

Fri etableringsrett

I tidsrommet 1962–68 er mengden av utenlandsk kapital i Norge blitt tredoblet, selv om vi har hatt konsesjonslovene. Disse lovene og andre hindringer for utenlandsk kapital vil bli fjernet ved EEC-medlemskap. Franske og tyske konserner kan fritt kjøpe opp norske aksjer i f. eks. gruve- og elektrometallurgisk industri. De kan også opprette datterselskaper her for å utnytte billig vannkraft og råstoffer som vi har.

Storbankene i Norge har kontrollen med de viktigste monopolbedriftene. Det betyr f. eks. at Dresdner Bank lett kan få full råderett over viktige deler av norsk industri gjennom sammenslutning med f. eks. Creditbanken. Arbeidsplassene i de store eksportbedriftene er altså også alvorlig truet i EEC. Et utenlandsk konsern kan når som helst flytte produksjonen fra norsk område til et annet sted, f. eks. dersom arbeiderne her tilkjemper seg lønsvilkår som reduserer profittene. (Dette skjedde da Ford-fabrikken i England ble flyttet til Vest-Tyskland).

Fri kapitalbevegelse

Denne retten for monopolkapitalen vil bli brukt til å flytte arbeidskraftkrevende industri, som skotøy-, konfeksjons- og tekstil-industri, til land med lavere lønninger enn i Norge. Videre vil monopoliseringen skyte voldsom fart. Profitten på investeringer må gjøres like stor her i Norge som f. eks. i Hamburgregionen. Om dette sa EEC-kommisjonen i 1969:

»Det er allerede observert at en øyeblikkelig konsekvens av å åpne grensene,

er styrking av tendensene mot geografisk konsentrasjon. På grunn av konkurransen må bedriftene gjøre det som umiddelbart er mest lønnsomt for dem, spesielt når det gjelder valg av etableringsområde. Resultatet er konsentrasjon i allerede industrialiserte områder, som tilfredsstiller betingelsene for lønnsom lokalisering bedre enn andre områder.»

Fritt arbeidsmarked

I EEC er det nå over 9 millioner fremmedarbeidere, og det regnes med at annenhver ny arbeidsplass i industrien skal besettes av fremmedarbeidere. 1 million nye skal innføres hvert år. Norge har inntil nå hatt forholdsvis få fremmedarbeidere. Vi må regne med en storstilt invasjon dersom vil bli medlem av EEC. Fremmedarbeidere er en trusel mot arbeidsplassene fordi de er vanskelige å organisere i fagforeninger og kan tvinges til å jobbe for altfor lav lønn. Dette vil innebære økt konkurranse om arbeidsplassene og katastrofalt dårligere vilkår for arbeiderklassens kamp mot foreverrede lønns- og arbeidsvilkår.

Fritt arbeidsmarked betyr også at Norge må innføre regler som tvinger arbeidere til å ta arbeid i Ruhr-området dersom de ikke får arbeid her hjemme.

Rasering av bygdene

Småindustrien vil bli nedlagt. Samvirkelag, bussruter, skoler og sjukehus vil bli sentralisert. Dette vil rive unna grunnlaget bosetting i bygdene selv om jordbruket og fiskeriene får særordninger.

Island har innført 50-mils fiskerigrense. Trålerne fra kontinentet tvinges derfor inn mot norskekysten for å finne fisk. Med Norge i EEC vil svære foredlingsbedrifter fritt kunne etablere seg på kysten i nærheten av fiskerifeltene og vil virke som magneter på engelske, franske og tyske trålere. Dermed ødelegges næringsgrunnlaget for det norske kystfisket og for de små fryseriene.

Profitten på investeringer i Oslo er 25 % høyere enn i andre norske byer, og den er enda høyere i Bremen, Hamburg og Paris. Monopolkapitalen vil ha store interesser i å samle hoveddelen av befolkningen i Norge i to–tre storbyregioner, slik at profitten der kan bli like stor som i storbyene på kontinentet. Det er altså i de mektige EEC-monopolenes interesse at landsbygda i Norge blir rasert. Dette betyr at også arbeidsplassene i jordbruk og fiske er alvorlig truet av EEC-medlemskap.

Økt dyrtid

Vi har allerede nevnt den rakettartede prisstigningen i EEC. Det er den voldsomme monopoliseringa i økonomien som gjør det mulig med sterk prisstigning samtidig som arbeidsløsheten øker. Dyrtida i EEC vil utvilsomt bli

overført til Norge ganske raskt dersom vi blir medlem. Dyrtid vil bli brukt til å plyndre folket for de ressursene som skal til for å omdanne hele samfunnet slik at det tjener behovene til den vest-tyske imperialismen.

Statsbudsjettet for 1972 er i enda større grad enn det forrige et EEC-budsjett. Svære skatteøkninger og små bevilgninger til universiteter, skoler og ungdom under utdanning, er pekepinner på hva som vil skje i gigantisk målestokk i EEC.

OPPSUMMERING

EEC-medlemskap vil bety imperialistisk herredømme over Norges folk, naturressurser og produksjon. Nedlegging av småindustrien, utenlandsk kontroll med eksportindustrien, invasjon av fremmedarbeidere og rasering av bygdene, vil innebære ødelagte og usikre arbeidsplasser og massearbeidsløshet. Det vil bety press på lønnsnivået og svekket kampkraft i arbeiderklassen.

Den imperialistiske kontrollen med det norske samfunnet vil raskt føre til total omdanning av samfunnet og katastrofal forverring av levevilkårene for hele det arbeidende norske folket.

»GODT FORHANDLINGSRESULTAT»

Den kriserammede EEC-imperialismen er en livsfarlig fiende. I tillegg til at den er på jakt etter sikre og stabile råvarekilder og »Lebensraum», er den nå også på febrilsk utkikk etter nye markeder. Derfor må vi regne med at EEC vil betale den prisen som er nødvendig for å splitte EEC-motstanden i det norske folket. Vi må altså regne med et fett forhandlingsresultat. Monopolkapitalens behov i EEC vil nok gå foran hensynet til jordbrukspolitikken og fiskeripolitikken.

For oss betyr dette at vi ikke må la oss lure til lettvinnt argumentasjon mot et tilsynelatende dårlig forhandlingsresultat. Vi må sette parolene »EEC truer arbeidsplassene» og »EEC betyr dyrtid» aller fremst i vår propaganda i tida framover og forklare grundig hva det betyr at EEC er en imperialistisk trusel mot Norge.

Forlovelsespakten

Planene om forlovelsespakt mellom Norge og EEC åpner veg for en formell tilknytning mellom Norge og EEC etter at forhandlingsresultatet foreligger. Norge skal ha representanter i alle faste EEC-komiteer: industrikomiteen, domstolen, osv., for å »konsulteres» og »informeres» og ha innflytelse på avgjørelser som fattes. Forlovelsespakten betyr et langt skritt på veien til medlemskap. »Blir vi nesten medlem allerede fra i høst?» skriver Morgenbladet 18. juni 1971. Og Aftenposten er fornøyd: »Norge knyttet til EEC-industrien» (7.okt.71). I april/mars 1972 skal det holdes et møte mellom regjeringssjefene i de seks EEC-landene og de fire søkerlandene for å »trekke opp linjene for den videre politiske og økonomiske integrasjon i Europa». Pakten betyr

selsvagt ikke at Norge får noen »innflytelse» på utviklinga i EEC, men at EEC får en sterk innflytelse på forholdene i Norge.

De praktiske konsekvensene av forlovelsespakten er holdt strengt hemmelig. Men vi har en rekke eksempler på slike pakter fra norsk samfunnsliv: Vassdragsutbygging skjer her i Norge ved at vassdragsvesenet legger alle planer, bygger alle anleggsveger, ansetter arbeidere, – kort sagt investerer millionbeløp i forberedelsene. Når saken så skal opp i Stortinget, kan ikke tingmennene gjøre annet enn å strø sand på vedtak som i realiteten allerede er fattet. Andre eksempler er lønnsoppgjør, motorvegbygging og nedlegging av bedrifter.

På samme måten vil sannsynligvis en rekke praktiske tiltak settes i verk i »forlovelsestida»: lovendringer, planer om og tilbud om ekspertise og kapital til oljeutvinning, kontrakter til industrien, »harmonisering» av valutapolitikken osv.

På denne måten blir alle bruer og veger til Europa bygd, og tilbaketog blir vanskeligere. Før folkeavstemninga vil EEC-forkjemperne kunne blåse liv i påstanden om at vi ikke har råd til å stå utenfor, og de vil hevde at vi har vært med i EEC allerede uten de katastrofene som EEC-motstanderne forutsier.

Ei gjennomføring av forlovelsespakten betyr ikke at slaget om EEC-medlemskap er tapt, men det betyr at fienden har inntatt nye og sterkere posisjoner. Videre vil folkeavstemninga bli undergravd som maktmiddel for folket. Kamp mot EEC-medlemskap er det samme som en stadig kamp for å styrke EEC-motstandens posisjoner og svekke EEC-tilhengernes. Derfor må vi sette alle krefter inn for å hindre at forlovelsespakten blir undertegna når forhandlingsresultatet foreligger.

SPØRSMÅL TIL STUDIER

Imperialisme er fremmed herredømme over landets folk, naturressurser og produksjon. Vi har erfaringer om imperialismen fra vår egen historie og fra andre kanter av verden.

1. Hva vil EEC-imperialismen bety for det arbeidende folket i Norge?
Hva vil imperialismen bety på vårt eget sted?
Diskuter hvilke krav dette stiller til oss i Arbeiderkomiteen, og hvorfor er det viktig at *vi* tar ledelsen i kampen?
2. Imperialismens allierte i Norge *kan* i en skjerp situasjon komme til å begrense yringsfriheten for EEC-motstanderne. Vi har allerede sett tendenser til dette.
Hvordan kan dette skje, og hvordan kan vi allerede nå ta tiltak for å forhindre det?

Følgende materiale kan bestilles fra Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8:

Arbeiderkomiteens hefteserie:

Nr.1: EEC og skolen (kr. 0,50).

Nr.2. EEC truer våre arbeidsplasser (kr. 0,50).

Nr.3. Vi har noe å forsvare – et hefte om EEC og sosialpolitikken (kr. 1,-).

Nr.4. EEC = en imperialistisk trusel mot norsk sjølråderett (kr. 1,-).

Småbrosjyrer:

EEC truer arbeidsplassene (4 sider).

Til kamp mot boligdyrtid.

Vi EEC-motstandere utgjør et solid flertall av det norske folket. MEN: Skal vi være sikre på å avverge EEC-truselen, må vi stå sammen – vi må organisere oss. Vi oppfordrer alle EEC-motstandere til å bli medlem av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8. Send minimum kr. 10,- til postgiro 20 88 77 (Pensjonister og skoleelever: minimum kr. 5,-).